

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Karla Kosteckého v právní věci žalobce **SVJ**, se sídlem ■■■, zastoupeného JUDr. Rudolfem Vaňkem, advokátem se sídlem AK Vaněk a spolčníci, Měsíčná 256/2, 460 02 Liberec 3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 3. 2013, č. j. OÚPSŘ 76/2013-330, a ze dne 15. 4. 2013, č. j. OÚPSŘ 128/2013-330,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 27. 3. 2013, č. j. OÚPSŘ 76/2013-330, s e o d m í t á .**
- II. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 15. 4. 2013, č. j. OÚPSŘ 128/2013-330, s e z a m í t á .**
- III. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. **Žalobci s e k rukám jeho zástupce JUDr. Rudolfa Vaňka, advokáta se sídlem AK Vaněk a spolčníci, Měsíčná 256/2, 460 02 Liberec 3, v r a c í z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem soudní poplatek ve výši 3 000 Kč ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se jednak domáhal zrušení prvně označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Městského úřadu Frýdlant, odboru stavebního úřadu a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“), ze dne 12. 2. 2013, č. j. 3682/OSUZP/2012/5/DV-0326, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce není účastníkem řízení o vydání dodatečného povoleného stavby – stavební úpravy bytu ■■■, spočívající v rozšíření dveřního otvoru mezi kuchyní a obývacím pokojem z 80 cm na 180 cm.

Další žalobou se žalobce domáhal zrušení druhého shora identifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo jako nepřipustné zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 3682/2012/OSVUZP/14/DV-0346, o dodatečném povolení právě popsané stavební úpravy bytu č. 3.

S ohledem na to, že obě podané žaloby byly stejného obsahu a stavební úřad vedl ve věci společný správní spis, soud usnesením ze dne 9. 10. 2013, č. j. 59 A 48/2013 – 36, jež nabylo právní moci dne 10. 10. 2013, spojil obě věci vedené pod sp. zn. 59A 48/2013 a sp. zn. 59A 75/2013 ke společnému projednání a rozhodnutí.

Žalobce nesouhlasil s právním posouzením věci, odkazoval na zákon č. 72/1994 Sb., o vlastnictví bytů, dovolával se principů plurality objektů i subjektů, na nichž je postavena spoluvlastnická koncepce k budově a bytovým jednotkám. Rovněž odkazoval na § 2 písm. g) zákona o vlastnictví bytů, který definuje společné části domu. Zdůraznil zvláštní postavení společenství vlastníků bytů, které je právnickou osobou s omezenou právní subjektivitou, která vykonává správu společných částí domu, a proto v určitém rozsahu omezuje některá práva vlastníků jednotek, pokud se týkají podílového spoluvlastnictví společných částí domu a pozemku. Správním orgánům žalobce vytýkal, že nerozlišovaly mezi společnými částmi domu a vlastnictvím bytové jednotky, nesprávně dovodily, že stavební úpravy prováděné uvnitř bytové jednotky nemohou zasáhnout do práv a povinností žalobce jako správce společných částí domu. Namítal, že správní orgány nezjišťovaly, jaké stavební úpravy mají být dodatečně povoleny, a zda jsou či nejsou způsobilé zasáhnout do společných částí domu, rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná. Žalobce navrhoval zrušení obou označených rozhodnutí žalovaného a požadoval náhradu nákladů řízení.

V písemných vyjádřeních k žalobám žalovaný uvedl shodné skutečnosti jako v odůvodnění svých rozhodnutí, odkázal také na podrobná odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu. K druhé žalobě uvedl, že oznámením usnesení o tom, že žalobce není účastníkem řízení, přestal být účastníkem řízení, neboť odvolání nemá odkladný účinek. O tom, že žalobce není účastníkem řízení, bylo rozhodnuto pravomocně rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 3. 2013, proto bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí o dodatečném povolení předmětné stavby zamítnuto podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť bylo podáno osobou, která k tomu nebyla oprávněna.

Po předložení správního spisu žalovaným soud zjistil, že nejsou splněny podmínky řízení pro projednání žaloby směřující do rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2013, č. j. OÚPSŘ 76/2013-330.

Podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), žalobu proti rozhodnutí správního orgánu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout. Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl návrh podán předčasně nebo opožděně.

Ze správního spisu žalovaného soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2013, č. j. OÚPSŘ 76/2013-330, bylo žalobci do vlastních rukou doručeno dne 29. 3. 2013 a toho dne nabylo právní moci. Žalobu proti tomuto rozhodnutí žalobce k poštovní přepravě podal až dne 3. 6. 2013, jak soud ověřil z obálky, kterou byla žaloba soudu zaslána, a tedy po uplynutí dvouměsíční zákonné lhůty, jejíž poslední den podle § 40 odst. 1, odst. 2 s. ř. s. připadnul na středu 29. 5. 2013. Soudu tedy nezbylo než prvou žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2013, č. j. OÚPSŘ 76/2013-330, odmítnout jako opožděnou v souladu s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Pro úplnost soud uvádí, že údaj o doručení napadeného rozhodnutí, který žalobce uváděl, a to dne 2. 4. 2013, neodpovídal obsahu správního spisu, kdy doručenkou k napadenému rozhodnutí bylo prokázáno, že ve skutečnosti bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno již dne 29. 3. 2013.

Druhou žalobu potom soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., v mezích a rozsahu žalobních námitek, jimiž je soud v duchu dispoziční zásady podle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán odvolání zamítne, jestliže je opožděné nebo nepřipustné. Jako nepřipustné je třeba posoudit odvolání, které podala osoba, jež není účastníkem správního řízení.

V daném případě žalovaný o odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 3. 2013 o dodatečném povolení stavební úpravy bytu č. 3 rozhodoval v době, kdy již bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že žalobce není účastníkem řízení o dodatečném povolení předmětné stavební úpravy, a to zmíněným usnesením stavebního úřadu ze dne 12. 3. 2013 ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 3. 2013. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 18. 6. 2013, č. j. 4 As 13/2013-26, www.nssoud.cz,: „*Toto rozhodnutí o tom, že určitá osoba není účastníkem správního řízení dle § 28 odst. 1 správního řádu je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 3 As 74/2006-61). Pokud tedy osoba, o které bylo pravomocně rozhodnuto, že není účastníkem správního řízení, podá odvolání proti dalšímu rozhodnutí vydanému v tomto správním řízení, které je jako nepřipustné zamítnuto dle § 92 odst. 1 správního řádu, správní soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání vyjde z pravomocného rozhodnutí o účastenství ve smyslu § 75 odst. 2 na konci s. ř. s.*“.

Z uvedeného nutno dovodit, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí ze dne 15. 4. 2013, kterým žalobcovo odvolání proti dodatečnému povolení stavební úpravy zamítnul jako nepřipustné, postupoval v souladu s ustanovením § 92 odst. 1 správního řádu, neboť byl vázán pravomocným rozhodnutím o tom, že žalobce není účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby. Tímto pravomocným rozhodnutím ve věci účastenství žalobce je v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2013, č. j. 128/2013-330, vázán i soud, jak plyne ze shora citovaného závěru Nejvyššího správního soudu s odkazem na § 75 odst. 2 s. ř. s.. Soud tedy dospěl k závěru, že nepřipustnost odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavební úpravy v bytu č. 3 posoudil žalovaný

správně a postupoval v souladu s § 92 odst. 1 věta první správního řádu, pokud žalobcovo odvolání zamítnul.

Z uvedených důvodů soud druhou žalobu jako nedůvodnou zamítnul postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s..

Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Protože žaloba proti prvně označenému rozhodnutí žalovaného byla odmítnuta a v řízení o druhé žalobě byl úspěšný žalovaný správní orgán, který však náhradu nákladů řízení nežádal a ani mu žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, vyslovil soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O vrácení poplatku za řízení o prvé žalobě rozhodl soud podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, neboť o odmítnutí návrhu na zahájení řízení bylo rozhodnuto před prvním jednáním.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího

správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách:
www.nssoud.cz.

V Liberci dne 2. prosince 2013.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu